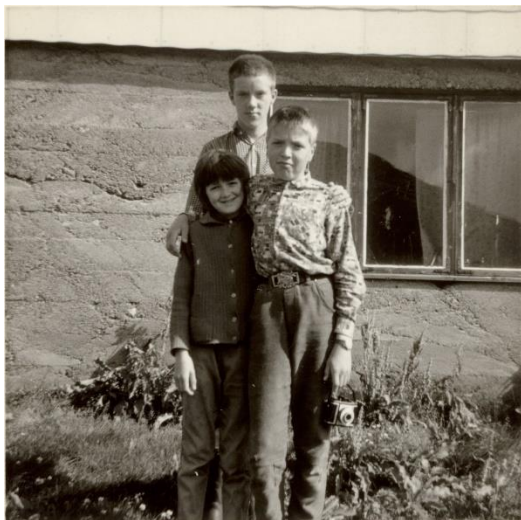

Svømmelærerne

Svømmelæreren sammen med bror og niese

Gårsdagens blogg skapte kanskje forventninger om å berette om min start på karrieren som svømmetrener, og hvis man sier A så må man vel følge opp og si B. Sjøl om pensjonisten har mye han kunne fortalt både om verkstedbesøk i Vestre Jakobselv og en snartur til gartneriet i Nesseby, er det allikevel best å få unnagjort fortsettelsen på historia som begynte med dammen i Kvitneselva.

Bestekompien og jeg hadde såpass tro på egne ferdigheter når det gjaldt svømming, at nye utfordringer måtte testes ut og mestres. Neste steg i svømmekarrieren fant derfor sted ved «Onkel Ingvald-kaia». Det var midt på supersommeren i 1960. Sola hadde skint

over våre polare strøk i et par måneder og det var behagelig badetemperatur i sjøen. Sammen med oss som allerede kunne svømme, var vårt felles søskenbarn, som var to år eldre enn oss. Sjøl om han hadde trent like iherdig som oss på å mestere svømmekunsten, hadde han enda ikke lært seg å beherske det våte element. Vi to ungjyplingene ble stadig dristigere, og snart svømte vi der havet var flere meter dypt, og etter hvert følte vi oss både trygge og komfortable der vi svømte bryst med hode over vannet. Til slutt var vi så pass sikre på egne svømmeferdigheter at vi begynte å stupe fra kaikanten og gjorde oss en svingom ut på dypet, før vi gjorde vendereis til kaistigen og klatret opp til solbading på kaikanten. Søskenbarnet våres som ikke kunne svømme, måtte i mellomtiden nøye seg med å vasse i fjæresteinene og på klossete vis kaste seg med sprellende føtter mot land, når sjøen rakk han under armene.

Solbadinga tok vi i fellesskap, og mens vi lot sola steike på de solbrune kroppene våre, begynte vi å planlegge hvordan vi kunne lære sistemann å svømme. Vi var inne på flere muligheter, som å svømme ved siden av han og holde hodet hans oppe, eller at han kunne bite noen glasskavler under magen for å få nok oppdrift til å holde seg flytende. Disse påfunnene ble etter hvert neglisjert, for vi kom fram til en meget effektiv metode for å lære han svømmekunsten. Vi ble alle tre enige om at den beste metoden måtte være å binde et tykt tau rundt magen hans, slik at vi kunne stå på kaia og holde han oppe i vannflata, mens han øvde seg på å svømme: Når han ble flinkere, kunne vi stikke ut litt tau slik at han kunne prøve å svømme på egen hand. Da metoden var gjennomdiskutert og akseptert av kandidaten, surret vi tauet to ganger rundt magen på han og lagde en knute. Vi var ikke drevne i knutekunsten, for vi var jo bare gutter på ti og tolv år, så vi benyttet oss av den knuten vi kunne og det var «blåknuten». Med stor tiltro til svømmelærerne stilte vårt felles søskenbarn seg på kaikanten og gjorde seg klar til sin første svømmeopplæring. Han var ikke den dristigste av oss, så han vegret seg for å hoppe ut fra kanten, men etter en del overtalelser og beroligende ord, tok han spranget ut i lause lufta.

Han landet med et vræl i havet og vi så at han forsvant under havflata, mens det boblet og sydet rundt han. Så kom han endelig opp fra dypet, og da kunne man for første gang på ettusen ni hundre og tretti år oppleve en som i tillegg til Jesus, kunne

gå på vannet, eller kanskje mer riktig, denne Jesusutgaven SPRANG på vannet. I full panikk med armer og bein i ville kaotiske bevegelser, kjempet han mot elementene for å få fotfeste og berge seg fra vannmassene. Vi to som var selvutnevnte svømmelærere, begynte å fire ut mer tau, men det skulle vi ikke ha gjort, for svømmeren begynte å synke med kropp og hode under vann. Det var bare ei mulighet å redde havaristen, og det var å dra han opp fra den visse død. Eleven våres var overhodet ikke i stand til å være behjelpelig i redningsaksjonen. Han var panikkslagen og det var med store anstrengelser at vi klarte å få han buksert til stigen. Her klarte vi etterhvert å få han roet såpass ned at vi fikk han opp på kaia. Han hadde nok svelget en del sjøvann, for han hostet og gulpet fælt der han lå på kaikanten, og han viste tydelige tegn til åndenød. Han pekte fortvilt på tauet som vi hadde bundet rundt magen hans, og da så vi at han var omtrent av på midten. Blåknuten fungerte som ei renneløkke og tauet var i ferd med å kvele kompisens våres. Heldigvis klarte vi etter gjentatte forsøk, å få opp knuten, men da var han såpass medtatt at han var i ferd med å besvime. Det tok i hvert fall en times tid før han kom seg såpass at han kunne sitte på egen hand, så svømmelærerne var ikke spesielt høye i hatten etter svømmeøkten. Blåmerkene etter tauet måtte han bære i minst tre uker etter hendelsen, og han måtte sjøl forklare til foreldrene om hvordan han hadde fått dem. Bestekompisens og jeg holdt en meget lav profil i tiden som fulgte, og vi ante nok ikke hvor heldige vi hadde vært, for påfunnet kunne i verste fall ha endt katastrofalt. Søskenbarnet våres lærte seg aldri å svømme, men jeg ble etter hvert en meritert svømmetrener, dog uten tau som hjelpemiddel.